դեղի, ըռիշտ և կարկամ կարդալի, և շըռայլութիւնն պատուելի՝ ճոխ և ազատ և առատ համբաւելի։ Ցայնպիսի վայրի գոլով երանելիս, և յայնմ խորագոյն տղմոյն՝ ոչ ի վայր հակէր՝ և ոչ աղտեղանայր գեղեցիկ պատմուճան ոգւոյ նորա. և ոչ պղտորէին անըմբռնելի միտք նորա։ Քանզի յիշէր զնախնիսն՝ և պահէր զազատութիւնն, որպէս պատանին գեղեցիկ ի տան Ներքինւոյն։

Եւ զի՞նչ գործառնութիւն նորա՝ դիւանըն արքունի, մանաւանդ եթէ (Թղ. 12 ա) գլխաւորութիւն դիւանին. զի նա միայն էր հըմուտ լատէնական մատենին և արիական տառին և փինիկեցւոց Թըւականին։[1] Եւ ո՞րպէս առնէր. ագահէ՞ր, գողանա՞յր, նենգէ՞ր, կաշա՞ռ ընդունէր, պատրէ՞ր ի կարմրութիւն ոսկւոյն, կամ ի պայծառութի՞ւն արծաթւոյն, կամ ի բազմագունա՞կ ականցն և կերպասուցըն՝ մի լիցի.[2] այլ կայր անարատ և անխարդախ, բարեխաւս և աւգնական որբոց և այրեաց, զրկելոց և զըլացելոց, յամաւթ առնելով զայ-

---

1. Փիւնիկեցւոց թուականի եւ լատինական մատենի մասին միայն սա է գրում:

2. Այս հատուածը նշանաւոր է հեղինակի ժամանակակից բարք ու վարքի նկատմամբ, որից պարզ երեւում է, որ նորա օրով էլ արքունիքներում եղած ծառայողները ազատ չեն եղել ներկայիս արատներից: